

Sygn. akt IV K 422/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący SSR Radosław Myka

Protokolant: Karolina Zarzycka

w obecności: -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lipca 2018 r.

sprawy **K. P.** c. R. i B. z d. K., ur. (...) w W.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 20.05.2014 r. do 20.07.2015 r. prowadząc działalność gospodarczą z siedzibą w przy ul. (...) w W. pomimo obowiązku wpłacenia na rachunek Urzędu Skarbowego W. T. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie, j. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, nie wpłacała w terminie podatku za miesiąc od kwietnia 2014 r. do czerwca 2015 r., czym spowodowała uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych w kwocie 149.545 zł., tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

orzeka

I. Na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. postępowanie karne o czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. prowadzone wobec **K. P.** warunkowo umarza na okres próby roku;

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązuje **K. P.** do naprawienia szkody poprzez zapłatę zaległej należności publicznoprawnej w kwocie 149545 (sto czterdzieści dziewięć tysięcy pięćset czterdzieści pięć) zł wraz z odsetkami w okresie próby;

III. zasądza od **K. P.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt IV K 422/18

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy Sąd ustalił co następuje:

K. P. od 2012 r. prowadziła działalność gospodarczą w postaci agencji pracy tymczasowej z siedzibą przy ul. (...) w W.. Od 2013 r. współpracowała z obywatelem W. o nieustalonej tożsamości i w ramach tej współpracy zatrudniała pracowników na umowy na czas określony do około czterdziestu sklepów prowadzonych przez tę osobę na terenie całej Polski. W pierwszej połowie 2014 r. **K. P.** straciła kontakt ze swoim kontrahentem, który wyjechał za granicę i nie rozliczył się z nią, tj. nie zapłacił ostatniej faktury w kwocie około 500.000 zł. **K. P.** pozostała z zatrudnionymi pracownikami, którym wypłacała wynagrodzenia do czasu wygaśnięcia stosunków pracy, tj. do lipca 2015 r. Na ten cel przeznaczala wszystkie środki, jakim w tym okresie dysponowała. W okresie od 20 maja 2014 r. do 20 lipca 2015 r. **K. P.** będąc osobą odpowiedzialną za terminowe odprowadzanie zaliczek na podatek dochodowy

od wypłaconych wynagrodzeń, nie dokonywała wpłat kwot obliczonych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń na rachunek Urzędu Skarbowego W. T.. Przyczyna braku wpłacania przez K. P. zaliczek pobranych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, wynika z trudnej sytuacji finansowej, w jakiej się znalazła w związku z brakiem otrzymywania płatności od jej kontrahenta, z którym dotychczas pracowała.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2018 r. Urząd Skarbowy W. T. wszczął dochodzenie w sprawie o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegające na nie wpłacaniu w terminie przez płatnika K. P. prowadzącą działalność gospodarczą w postaci agencji pracy tymczasowej z siedzibą przy ul. (...) w W., na rachunek Urzędu Skarbowego W. T. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w ustawowym terminie zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, pobranych od wypłaconych wynagrodzeń za miesiące od kwietnia 2014 r. do czerwca 2015 r.

W dniu 29 maja 2018 r. do tutejszego Sądu wpłynął wniosek Naczelnika Urzędu Skarbowego W. – T. o warunkowe umorzenie postępowania przeciwko K. P. o czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zawiadomienia o naruszeniu przepisów podatkowych (k. 2, 4), listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 27.10.2015 r. (k. 3), karty kontowej (k. 5), listy zaległości podatnika (k. 8), deklaracji (k. 9-11), wyjaśnień oskarżonej (k. 13).

Oskarżona K. P. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniła, że prowadziła działalność gospodarczą, tj. agencją pracy tymczasowej, którą założyła w 2012 r. Od 2013 r. rozpoczęła współpracę z Wietnamczykiem, którego danych personalnych nie pamiętała. Oskarżona zatrudniała pracowników do 40 sklepów na terenie całej Polski, których ten mężczyzna był właścicielem. Oskarżona wyjaśniła, że w 2014 r. jej kontrahent wyjechał, a oskarżona straciła z nim kontakt, została sama z zatrudnionymi pracownikami, którym musiała wypłacać wynagrodzenia, co czyniła. Wyjaśniła, że nie mogła zwolnić wszystkich pracowników, a ich stosunek pracy do lipca 2015 r. wygasł. Kontrahent oskarżonej nie rozliczył się z nią, nie zapłacił ostatniej faktury w kwocie 500.000 zł. Oskarżona dodała, że przeznaczala wszystkie posiadane środki na wypłatę wynagrodzeń pracownikom w terminie (k. 13).

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonej Sąd uznał za wiarygodne, albowiem K. P. nie kwestionowała faktu, że w okresie wskazanym w treści zarzucanego mu czynu, nie wpłacała w ustawowym terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, zaś okoliczność ta znajduje potwierdzenie w treści pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 27.10.2015 r. (k. 3), karty kontowej (k. 5) i listy zaległości podatnika (k. 8). Oceniając treść wyjaśnień oskarżonej w zakresie wskazywanych przyczyn braku rozliczania się z urzędem skarbowym stwierdzić należy, iż okoliczności dotyczące jej trudnej sytuacji finansowej jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, w związku z nie wywiązaniem się z zobowiązań przez jej kontrahenta, aczkolwiek nie usprawiedliwiają oskarżonej i nie wyłączają jej winy w zakresie zarzucanego przestępstwa karnoskarbowego, to jednak mają wpływ ocenę stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżona mając świadomość ciężącego na niej jako płatniku obowiązku przekazania pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń w terminie przewidzianym przepisami ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, z tego obowiązku w ustawowym terminie nie wywiązała się, przy czym nie robiła tego ze złej woli, lecz z braku środków pieniężnych na wykonanie tego obowiązku.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka E. W. (1), która prowadziła księgowość w spółce (...) w W. w okresie objętym treścią zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego, albowiem zeznania te są logiczne i zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego. E. W. (1) w sposób jasny i klarowny przedstawiła zakres i rodzaj wykonywanych czynności w związku z obsługą księgową spółki, w tym dotyczących sporządzania deklaracji rozliczeniowych dla urzędu skarbowego czy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, także naliczania kwot zaliczek na

podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń. E. W. (2) potwierdziła, że po naliczeniu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych wynagrodzeń sporządzała pisemną informację dla oskarżonego jako prezesa spółki o wysokości podatku i terminie wpłaty zaliczek. Z relacji świadka wynika, że to oskarżony zarządzał finansami spółki, decydował na jaki cel przeznaczyć środki finansowe i to oskarżony mając dostęp do rachunku bankowego firmy realizował wszelkie przelewy. W sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które podważałyby wiarygodność złożonych przez E. W. (1) zeznań.

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci: protokołu kontroli (k. 2-10, decyzji (k. 11), wykazu wpłat (k. 18-23), wydruku z KRS (k. 24-26), zaświadczenia (k. 59-61), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który został poddany ocenie w oparciu o dyrektywę wskazane w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd uznał oskarżonego P. O. za winnego tego, że pełniąc funkcję prezesa zarządu w spółce (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), i będąc osobą odpowiedzialną za terminowe odprowadzanie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń w terminie ustawowym do dnia 20 następnego miesiąca po miesiącu, w którym zaliczki pobrano, za miesiące: grudzień 2006, styczeń 2007r, luty 2007r., marzec 2007r., kwiecień 2007r., maj 2007r., czerwiec 2007r, lipiec 2007r, sierpień 2007r., wrzesień 2007r, październik 2007r., listopad 2007r, grudzień 2007r., styczeń 2008r., luty 2008r, marzec 2008r., kwiecień 2008r, maj 2008r., czerwiec 2008r, lipiec 2008r., sierpień 2008r, wrzesień 2008r, październik 2008r, listopad 2008r., grudzień 2008r. styczeń 2009r., luty 2009r., marzec 2009r., kwiecień 2009r., maj 2009r., czerwiec 2009r, lipiec 2009r, sierpień 2009r, wrzesień 2009r, październik 2009r., listopad 2009r, grudzień 2009r. styczeń 2010r., luty 2010r., marzec 2010r, kwiecień 2010r., maj 2010r., czerwiec 2010r., lipiec 2010r., sierpień 2010r., wrzesień 2010r., październik 2010r., listopad 2010r., grudzień 2010r. styczeń 2011 r., luty 2011r., marzec 2011r., kwiecień 2011r, maj 2011r., czerwiec 2011r, lipiec 2011r., sierpień 2011r, wrzesień 2011r., październik 2011r., listopad 2011r., grudzień 2011r. nie wpłacił w terminie pobranych zaliczek na w/w podatek w łącznej kwocie 277.827,00 zł na rachunek Urzędu Skarbowego W. P. z siedzibą w W. przy ul. (...). Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych płatnicy zobowiązani są do obliczenia i pobierania zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń zatrudnionych osób oraz przekazywania na rachunek właściwego urzędu skarbowego pobranych kwot zaliczek w terminie do dnia 20 następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki. Przepis art. 77 § 1 i 2 k.k.s. penalizuje

zachowanie polegające na nie wpłaceniu przez płatnika lub inkasenta kwot pobranego podatku na rzecz właściwego organu, gdy kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „przez pobranie kwot zobowiązania podatkowego należy rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu czyli wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki. Z kolei pojęcie „nie wpłaconej kwoty” oznacza kwotę pobraną od podatnika, lecz nie przekazaną w odpowiednim terminie na rachunek organu podatkowego, przy czym bez znaczenia jest tu okoliczność czy płatnik posiada środki finansowe na bieżącą produkcję, działalność gospodarczą, czy spłatę zobowiązań wobec kontrahentów” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2002 r., IV KKN 427/98, LEX nr 56067, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.10.1995 r., I KZP 30/95, OSP 1996/4/68). Podkreślić bowiem należy, iż środki pieniężne stanowiące pobrane kwoty zaliczek od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom, nie należą do płatnika. Do czasu pobrania należą do podatnika, zaś po pobraniu stanowią przychód Skarbu Państwa, który płatnik ma obowiązek wpłacić we wskazanym w ustawie terminie na rachunek właściwego organu podatkowego. Jednocześnie okoliczność, że płatnik posiada środki finansowe, lecz przeznacza je na inny uzasadniony ekonomicznie cel, zwłaszcza na podtrzymanie działalności gospodarczej, nie wyłącza jego winy, lecz ewentualnie może mieć wpływ obniżenie stopnia winy. Tylko bowiem w sytuacji gdy płatnik środków finansowych nie posiada, czego wyrazem jest niedokonanie wypłaty wynagrodzeń pracownikom przy pobieranym podatku dochodowym od osób fizycznych, nie można środków tych również pozyskać na innej drodze (np. przez kredyt czy pożyczkę), odpada wina, albowiem nie można od płatnika w takiej sytuacji wymagać zachowania zgodnego z

prawem, którego on nie jest w stanie wykonać (tak. G. Łabuda w: Komentarz do art. 77 Kodeksu Karnego Skarbowego, Lex Omega).

W realiach niniejszej sprawy bezsporne jest, że spółka (...) w W., w której funkcję prezesa zarządu w okresie objętym zarzutem pełnił oskarżony P. O., pomimo trudnej sytuacji ekonomicznej, posiadała środki finansowe, które przeznaczała na inwestycje, mającą tę sytuację poprawić, co jak wynika z treści wyjaśnień oskarżonego nie przyniosło oczekiwanego rezultatu. Oskarżony jako płatnik mając możliwość oraz ustawowy obowiązek wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego W. P. zaliczek na podatek dochodowy pobranych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, z obowiązku tego w ustawowym terminie w sposób świadomy się nie wywiązywał. Tym samym swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Podkreślić bowiem należy, iż to na oskarżonym jako prezesie zarządu (...) w W. ciążył obowiązek dokonywania wpłat pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń. Jak wynika bowiem z akt sprawy P. O. przez cały okres objęty zarzutem był jedynym członkiem zarządu ww. spółki, to na nim ciążył więc obowiązek prowadzenia spraw spółki, w tym w zakresie terminowego odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, albowiem sprawy te nie zostały powierzone jakiegokolwiek innej komórce organizacyjnej spółki czy też określonej osobie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego: „ skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami zarządu kieruje prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej firmy, to prezes spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie” (wyrok Sądu Najwyższego z 02.07.2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002/11-12/106).